

Amar Khalils tale på Ungdommens Folkemøde

Taler

Amar Khalil
Medicinsturerende og stifter
af Vores Fælles Historier

Dato

4. september 2024

Sted

Hovedscenen, Ungdommens
Folkemøde, Valbyparken

Omstændigheder

Talen var en del af arrangementet *Scenekunst og unge stemmer* som Talerskolen Røst og Det Kongelige Teater stod for.

Unge er datidens børn, nutidens stemme og fremtidens styrke. Vi er en naturkraft, der kan inspirere andre til at tage næste skridt; til at handle. Men det kræver, at vi allerede nu tager kontrol over det ansvar, der ligger i at forme vores samfund. Når vi ser uretfærdighed, eller når samfundet bevæger sig i en retning, der ikke stemmer overens med vores værdier, så er det os, de unge, der skal træde til.

Vi står her i dag, til Ungdommens Folkemøde, en demokratisk festival, netop fordi vi *er* fremtiden. Fordi vi har en stemme, der kan skabe en verden, vi selv er med til at forme. Vi skal ikke bare spille en rolle i at rykke og ændre holdninger på beslutningstagere, men snarere kan *vi* være beslutningstagerne. Vi har en større rolle i det demokratiske Danmark, end vi går og tror.

En ting, vi mennesker med tiden har erfaret, er, at vi altid er stærkere sammen. Stærkere, når vi står side om side, selv når noget ikke berører os direkte. For realiteten er, at vi alle er forbundet på utallige komplekse og simple måder. Derfor er det også essentielt, at vi råber højt, når uretfærdigheden rammer os, men også når den rammer andre. Demokrati og frihed gælder for os alle, og det er vores ansvar at værne om og beskytte det.

Et eksempel på det er mit tørklæde, mit hijab. Det her (peg) er et symbol på min religion, og min ret som et individ med religionsfrihed. Et af værdierne i vores grundlov. Hijabet er en del af mig, og det er mit personlige valg. Men i dagens

samfund, hvor vi taler om frihed og demokrati, ser vi også forsøg på at undertrykke netop denne frihed.

Det var kun to år siden, at Kommissionen For Den Glemte Kvindekamp anbefalede et forbud mod hijab i grundskolen. Vi troede, at det ville være det sidste, men så kom en debattør som Amalie Lyhne og skrev en kritik i Berlingske med budskabet om, at forbyde piger under 18 år at bære hijab.

Jeg begyndte selv med hijab, da jeg var 11 år. Det var en velovervejede beslutning, jeg selv traf, og som mine forældre respekterede. Det var min ret, ligesom det for alle andre børn er deres ret. I tænker måske: 11 år? Der kan man ikke tage velovervejede beslutninger selv. Da jeg var 11 år, var jeg en del af elevrådet, jeg lavede en masse frivilligt arbejde og reflekterede dybt over livet og min fremtid. Hvorfor er det okay for mig at udleve alt det, uden den mindste modstand, men så snart det kommer til min påklædning, er det et problem?

Mit hijab er et udtryk for min kærlighed til min religion og noget, jeg har elsket højt lige siden jeg begyndte. Det skal altid være op til det enkelte individ at bestemme, hvordan de snakker om deres religion, deres påklædning og deres værdier på. Jeg anerkender, at ikke alle ser på det som jeg, men det er et valg, der skal forblive frit og muligt, ellers har vi ikke vores religionsfrihed.

Det er ironisk at tænke over, at for 3 år siden var det debatten om crop tops, der dominerede i medierne, og hvor det danske folk i fællesskab beskyttede kvindernes ret til selv at vælge. Og her står vi i dag med samme problem, men denne gang er den almene samfundsborger stille.

Vi skal spørge os selv: Hvor er Danmark på vej hen? Er det den fremtid, vi ønsker, hvor unge piger bliver tvunget til at smide deres hijab, men hvor det er socialt acceptabelt og endda "befriende" for dem at klæde sig af? Hvordan kan det være retfærdigt? Hvorfor skal en piges valg, hvad end det måtte være, være tvang? Det er ikke det Danmark, jeg kender og ønsker, og det håber jeg heller ikke, I gør. Hvor friheden til selv at vælge, ikke længere er et valg. Hvor friheden kun eksisterer, hvis man passer ind i en bestemt boks, skabt af mennesker, der ikke *er* os.

Vi unge er den gruppe, der er mest modtagelige for forandring, hvilket gør vores rolle afgørende i at skabe forandring i vores samfund. Vi er den største politiske

styrke, og vi har magten til at ændre politiske forhold og styrke vores indflydelse. Vi lever med det privilegium, at vi har adgang til hele verden gennem sociale medier. Vores stemme kan nå verden rundt. Hvis *vi* ikke kæmper for en god og inkluderende fremtid i Danmark, hvem så?

Vi må huske, at når nogen træder på én af os, så må vi kollektivt råbe op. En stemme i stilhed er stærk, men hundredvis af stemmer skaber torden. Vi unge er stærkere, end vi tror, og vores stemme lyder højere sammen, end vi tror. Vi *er* en naturkraft. Det er os, der skal lede Danmark ind i fremtiden og sikre, at det Danmark, vi kender og elsker, forbliver et sted for alle.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/amar-khalils-tale-pa-ungdommens-folkemode>